

«Ο Φιλολογικὸς Σὺλλογος «Σωκράτης»

πανηγύρισε τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐμπορικῆς λέσχης λαμπρῶς φωταγωγημένης καὶ ἐστολισμένης δι' εἰκόνων τοῦ 1821 τὴν ἐπέτειον τῆς 25 Μαρτίου ἐν μέσῳ ἀπείρων προσκεκλημένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀπουσίασαντος τοῦ ἐπιτίμου προέδρου, προσεκλήθη ἑτερον ἐπίτιμον μέλος ὁ κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνης, ὅστις ἅμα τῇ καταλήψει τῆς ἐδρας ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῆς συνεδρίασεως διὰ τῶν ἀκολούθων:

«Ὁμολογουμένως, φίλοι, ἡ κατὰστασις τῆς Ἑλλάδος σήμερον εἶνε ἀπελπιστικὴ καὶ δύναται τις νὰ σκεφθῇ » πρὸς τί αἱ ἐορταί αὗται; ἀλλ' ὁ Σὺλλογος «Σωκράτης» » ἔχων τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἐλπίδα » εἰς τὸν θεόν, οὐχὶ μόνον δὲν ἀπελπίζεται, ἀλλὰ πιστεύει ἀκραδάντως, ὅτι θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ βαρυσμῶνις αὕτη καὶ θ' ἀνατείλωσιν ἐκ νέου ἑαριναὶ ἡμέραι » εἰς τὴν νῦν ἀτυχῆ πατρίδα. Καὶ διὰ τοῦτο χωρεῖ πρὸς » τὴν τελευτὴν τῆς ἐπετείου ἐθνικῆς ἐορτῆς ἐνθουσιωδῶς, » ὡς πάνποτε, ἀφοῦ προεκφράσῃ τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην του εἰς τε τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους, οἵτινες » τόσῳ προθύμως ἐδραμον, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν » αἰσθημάτων, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Συλλόγου ὅπως συμμεθέξωσι τῆς χαρᾶς του».

Μετὰ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Π. Β. Περίδην, τακτικὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου, ἐξυμνήσαντα τὴν ἐορτὴν, ἐκφράσαντα ὀρθὰς κρίσεις ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων καὶ προκαλέσαντα ζωντὰ χειροκροτήματα.

Μεθ' ὃ ἔληξεν ἡ συνεδρίασις διὰ τῶν ἀκολούθων τοῦ κ. ἐπιτίμου Προέδρου.

«Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τοὺς καλοὺς ἐπισκέπτας εὐχόμενοι νὰ συναντηθῶμεν τὴν

ἐπέτειον τῆς ἀκολούθου, εἴτε ἐνταῦθα, εἴτε ἀλλοχοῦ ὑπὸ αἰσιωτέροις οἰωνοῦς.»

Τὸ Προεδρεῖον διέμεινε μέχρι τῆς ἀποχωρήσεως ἀπάντων, ἐνῷ ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ, ἥτις ἀπ' ἀρχῆς καθ' ὅλας τὰς διακοπὰς ἐπαιάνισε τοὺς ἐθνικοὺς ὕμνους, ἔπαιξεν ὠραῖον ὁδοιπορικόν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ τοὺς καλοὺς μας ἀνεψίους, οἱ ὅποιοι ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν φαίνονται ἕξ, ἀλλ' εἶνε μόνον δύο, καὶ ἔχουν ἀπὸ τρία ὀνόματα, ἂν καὶ ἔχουν ἕνα πατέρα, διότι ἔσχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἔχουν πολλοὺς ἀναδόχους. Οἱ ἀνεψιοὶ μας εἶνε καλὰ παιδιὰ, πιστεύομεν καὶ εὐμορφὰ καὶ ἐξυπνα, ἀφ' οὗ ἔχουν τοιοῦτους γονεῖς, πατέρα τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ μητέρα τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως μας. Ὁ ἕνας εἶνε δεκαεπταετής, ὁ ἄλλος δεκαοκταετής. Θὰ γίνουν πολλαὶ διασκεδάσεις πρὸς τιμὴν των. Νὰ ἰδοῦμε ποιαὶ θὰ τοὺς ρίχθουν ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν μας, διὰ νὰ τοὺς ἀγκυστρώσουν ὡς γαμβροὺς. Διότι τώρα αἱ ὑψηλαὶ μας κυρίαι κάτω ἀπὸ πρίγκηπας, λόρδους καὶ πρέσβεις, δὲν καταβαίνουν.

Ὁ κ. Φώρδ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐνασχοληθῇ μόνον καὶ μόνον πῶς νὰ διασκεδάσῃ τοὺς μικροὺς· ὥστε, ἂς ἀπελπισθοῦν καὶ αἱ μικραὶ μας.

Λυπούμεθα πολὺ διότι τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης περιῆλθεν εἰς πολὺ κρίσιμον θέσιν πολεμοῦμενον ἀπὸ ἕνα

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ. 1878

(13. ἀριθ. 277).

Ἐννοήσας τὴν ἀπάτην μου, ὅτι δὲν εἶχα νὰ κάμω πλέον μὲ 'δικόν μας ἄλθανόν, κατελήφθην ὑπὸ πανικοῦ. Ἀντ' ἀπαντήσεως ὁ ἄλθανός δι' ἰσχυροῦ ὀθισμοῦ μὲ ἠνάγκασε νὰ βαδίσω πρὸς τὴν Μακρυνίτσα.

Δὲν ἐβάδιζα, ἀλλ' ἐκινούμην αὐτομάτως ὑπὸ δεινῆς ἀπελπισίας κατεχόμενος. Εἰσῆλθον εἰς τὴν Μακρυνίτσαν, ὅπου οἱ τοῦρκοι βλέποντές με ὠχρὸν καὶ τρέμοντα ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἐδέχθην ἀρκετὰ πτύσματα καὶ ὀλίγαις σθερκαῖς παρὰ τοῦ συνοδεύοντός με ἄλθανοῦ, ὅστις ἐνησμενίζετο εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς τούτους ὅπως ἐπὶ μάλλον διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ὁμοθησῶν του.

Καθ' ὁδὸν συνήντησα Μακρυνιτώτας τινας, οἵτινες ὑποσεύοντες τὴν κεφαλὴν ἐψιθύριζον: — Φτωχέ, τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς.

— Μωρὲ, δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς χριστιανὸς νὰ πῇ

ἕνα καλὸ λόγο νὰ μὲ σώσῃ;

Μία φωνὴ ἤκούσθη ἐκ παραθύρου τινος πρὸς τὴν ἐπικλησίν μου.

— Πόλεμο, αἱ;

Ἐν τούτοις ἤχθην πρό, — ποῖον νομίζετε; — τοῦ Ἀμοῦς ἀγὰ, ὅχι τοῦ ἐν Ἀγυιᾷ, ἀνδρὸς ἐμπειροπολέμου καὶ κἄπως ἡμέρου, ἀλλὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ διαβοήτου Ἀμοῦς ἀγὰ, τοῦ κακούργου καὶ θηριώδους.

Ἐαπλωμένος στὸ μεντέρι του ὁ Ἀμοῦς ἀγὰς ἐρρόφα ραχατικῶς τὸν ἀργιλέ του.

Εἰσελθὼν ἐβγαλα τὸν σκούφο μου πειθαρχικῶς ὀλίγον μακρὰν αὐτοῦ.

Τεμενὰ ἐκ τῆς ταραχῆς μου ξέχασα νὰ κάμω, ἤκουσα δὲ ὀπισθέν μου τὴν φωνὴν τοῦ συλλαβόντος με ἄλθανοῦ ἀπειλητικὰ ἔπη ἀναμασσῶσαν.

Εἰς χριστιανὸς ἐμεσολάθει ἐν τῇ προανακρίσει μου μεταφράζων πρὸς τὸν Ἀμοῦς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐμὲ τὸν Ἀμοῦς, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ διερμηνεὺς οὗτος νὰ ἦτο φαῦλον ἀγγεῖον, διότι ἄλλα τῷ ἔλεγα ἐγὼ καὶ ἄλλα ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἀμοῦς μετέφερε.

Ἴδου ἡ ἱεροεξεταστικὴ προανάκρισις μου.

Ἀμοῦς. Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, κιοπὲκ;

Ἐγὼ. Ἡ ἰδική μου ἡ ἱστορία, ἐφέντημ, εἶνε πολυδιήγητος. Ὅταν ἐφευγε τὸ βαπόρι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ αὐτοὺς τοὺς κακούργους ἐπαναστάτας μπῆκα μέσα νὰ κάμω χάζι, ἀλλ' αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω μ' ἐκλεψαν